

різних форм та методів регулювання розвитку аграрних відносин. Малопродуктивні та еродовані землі економічно виправдано виводити із сільськогосподарського обігу для консервації під залуження або заліснення на тривалий термін з наступним залученням їх у сільськогосподарське використання. Для поліпшення агроекологічної ситуації необхідно створити оптимальне співвідношення сільськогосподарських угідь в агроландшафті.

Список використаних джерел:

1. Заблоцький Б.В. Аналіз перспектив сільськогосподарського землекористування на силових землях // Наукові записки Тернопільського педагогічного університету. Серія Географія. – 2004. – № 1. – С. 160-164.
2. Загальна характеристика Тербовлянського району [Електронний ресурс] // Тербовлянська районна державна адміністрація. – Режим доступу: <http://www.oda.te.gov.ua/tepebovlyanska>
3. Заблоцький Б.В. До питання якісної оцінки земельного фонду Тернопільської області // Наукові записки Тернопільського педагогічного університету. Серія Географія. – 2003. – № 2. – С. 81 - 87.
4. Питуляк М.В. Особливості сільськогосподарського природокористування на Тернопільщині // Наукові записки Тернопільського педагогічного університету. Серія геогр. № 1 (7), 1999. – С. 172-176.
5. Розподіл земель об'єктів за угіддями. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uadocs.exdat.com/docs/index-337672.html?page=3>
6. Сучасний стан земельного фонду України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.ws/18421120/ekologiya/suchasniy_stan_zemelnogo_fondu_ukrayini

Якимчук І., магістрантка м Г-11 групи
географічного факультету
Науковий керівник - к.п.н., доц. О.М.Варакута

ТЕХНОЛОГІЯ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ ГЕОГРАФІЇ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток і поширення нової інформації сприяє модернізації сучасної системи освіти засобом впровадження у навчальний процес технології дистанційного навчання.

На даний час вона є перспективною формою, оскільки дає нові можливості для пошуку і реалізації особистості у майбутньому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сутність, структуру та методику застосування дистанційного навчання в освітньому процесі розкрито в наукових працях таких вчених, як: Л. Бурковська, С. Вітвицька, Р. Гуревич, А. Петров, О. Тищенко, В. Кухаренко, В. Бідасюк, Є. Долинський, Т. Коваль, В.Кухаренко, О. Мацюк, Т. Пасічник, О. Рибалко, К. Скиба, М. Танась, Л. Філіпова, Р. Шаран, Г. Яценко та інші.

Мета статті полягає у з'ясуванні суттєвих ознак дистанційного навчання, його видів, обґрунтуванні необхідності та доцільності використання даної технології під час вивчення географічних дисциплін у закладах вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Дистанційна освіта набула широкого поширення в останні роки в Україні. Із кожним роком популярність її стрімко зростає.

У нашій країні дистанційна освіта з'явилась не так давно. В 2004 році Міністерством освіти і науки України був затверджений програмний документ дистанційної освіти в Україні – «Положення про дистанційне навчання» і вона постійно вдосконалюється [6].

Перший досвід використання дистанційної освіти з'явився саме у Великобританії. Засобом початкового етапу розвитку дистанційної освіти був друкований або написаний від руки матеріал. Поява друкарства зробила можливим випуск недорогих підручників, а поява у 1840 р. марки підштовхнула І. Пітмана, винахідника одного з методів стенографії, поширити його метод дистанційно. У 1840 р. І. Пітман у Лондоні створив курси кореспондентського навчання для того, щоб, за допомогою листування, навчити методу стенографії. Отже, це було першою спробою запровадити дистанційне навчання. Для організованого навчання у 1843 р. було створено безкоштовне товариство кореспондентського навчання стенографії, де могли навчатися всі бажаючі [3, с. 15].

У Великобританії також був відкритий перший у світі університет дистанційної освіти у 1969 р. – Відкритий Університет Великобританії, він був названий так, щоб показати його доступність за рахунок невисокої ціни і відсутності необхідності часто відвідувати аудиторні заняття.

Дистанційне навчання – це спосіб отримання освіти із використанням комп'ютерних та сучасних інформаційних технологій, що надає студентам змогу навчатися на відстані, без відриву від роботи та виїзду за кордон. На відміну від заочного навчання, з яким часто порівнюють дистанційну форму, остання передбачає не лише постійну самоосвіту, а й постійний контакт як із викладачами, так і з іншими студентами, в той час як заочна форма освіти передбачає спілкування з викладачем лише декілька разів на рік [7].

В.Ю.Биков та В.М.Кухаренко [2] вважають, що «дистанційне навчання» – це форма організації навчального процесу, за якої її активні учасники (об'єкт і суб'єкт навчання) досягають навчальних цілей, здійснюючи навчальну взаємодію принципово й переважно екстериторіально (тобто на відстані).

І.М. Ахмад виокремлює характерні особливості дистанційного навчання, серед яких:

- 1) інтерактивні можливості, які дозволяють налагодити і навіть

стимулювати зворотний зв'язок, забезпечити діалог і постійну підтримку;

2) гнучкість навчання, при якому студенти мають можливість не відвідувати навчальних занять, а навчаються у зручний для себе час та у зручному місці;

3) модульний принцип, що дозволяє з набору незалежних курсів-модулів сформувати навчальну програму, яка відповідає потребам студентів;

4) індивідуалізація навчання, яка полягає в тому, що можна самостійно вибрати послідовність вивчення предметів на основі індивідуального графіку;

5) економічність дистанційного навчання, що проявляється у ефективному використанні навчальних площ та технічних засобів, концентрованому й уніфікованому представленні інформації, використанні і розвитку комп'ютерного моделювання, що призводить до зниження витрат на підготовку фахівців; а також відсутність проблеми придбання навчальних матеріалів та підручників;

6) інформаційна забезпеченість, яка характеризується тим, що студенти отримують доступ до комплекту необхідних навчальних матеріалів у сучасному електронному вигляді безпосередньо з серверу вищого навчального закладу, де вони навчаються, інших ЗВО та Інтернет-ресурсів.

7) сучасні комп'ютерні телекомунікації, які здатні забезпечити передачу знань і доступ до різноманітної навчальної інформації на рівні, а іноді й набагато ефективніше, ніж традиційні засоби навчання [1].

Дистанційної освіта розвивається за наявності таких складових частин: нормативно-правової бази; контингенту студентів; кваліфікованих викладачів; навчальних матеріалів; освітніх закладів, які організують дистанційне навчання (ДН); відповідної матеріально-технічної бази в студента, викладача і навчального закладу; високошвидкісних ліній зв'язку; фінансово-економічної бази ДН; маркетингових досліджень дистанційного навчання; теоретичних розробок із цієї тематики; популяризації ДН за допомогою друкованих видань (збірників наукових праць, монографій, посібників, журналів, матеріалів конференцій), засобів масової інформації (газети, радіо, телебачення) [4] та ін.

Серед видів дистанційного навчання доцільно виокремити:

- чат-заняття, які проводяться синхронно, коли всі учасники мають одночасний доступ до чату;

- веб-заняття, або дистанційні лекції, конференції, семінари, ділові ігри, лабораторні роботи, практикуми та інші форми навчальних занять, що проводяться за допомогою засобів телекомунікацій та інших можливостей Інтернету;

- телеконференції, що проводяться, на основі списків розсилки з

використанням електронної пошти та ін. [5].

У процесі дистанційного навчання використовують різноманітні інструменти спілкування: електронна пошта, форум, чат, відеоконференція, блог, технології Wi-Fi.

Засоби дистанційного навчання: електронні мережеві підручники, інформаційні ресурси, навчальні й контрольні завдання, електронні практикуми, дослідницькі проектні роботи, дистанційні олімпіади і конкурси, конференції.

Використовуються такі платформи ДН: Прометей, Adobe Connect, E-front, Moodle та інші.

Елементи дистанційного навчання все більше застосовуються в навчальних курсах різних дисциплін. Зокрема, під час вивчення географічних дисциплін можна використати різноманітні види дистанційних технологій, форми навчання, інструменти спілкування, засоби та платформи для дистанційного навчання, які допомагають і розвивають пам'ять, мислення, самостійність, творчий потенціал студентів та зацікавленість у вивченні дисциплін.

Наприклад, під час вивчення географічних дисциплін дистанційно, інформація може бути викладена у вигляді тексту, відеоматеріалів (під час відео-лекції), тестів, комп'ютерних тренінгів з використанням навчальних програм тощо.

Наочним прикладом дистанційного навчання у нашому вузі є система Moodle.

Висновки. Отже, дистанційна освіта є перспективною технологією, яка має свій досвід становлення та глибокий розвиток у різних країнах світу та України. Вона ввібрала у себе різноманітні суттєві ознаки, види, форми, сучасні інструменти спілкування, засоби, платформи, які є необхідними та доцільними у використанні під час вивчення географічних дисциплін у закладах вищої освіти.

Список використаних джерел:

1. Ахмад І. М. Навчання в дистанційній і змішаній формі студентів ВНЗ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://interconf.fl.kpi.ua/node/1067>
2. Биков В. Ю., Кухаренко В. М., Сиротенко Н. Г., Рибалко О. В., Богачков Ю. М. Технологія розробки дистанційного курсу. Навчальний посібник. /За ред. В. Ю. Бикова та В. М. Кухаренка. – К.: Міленіум, 2008. – 324 с.
3. Спицын В. А. Дистанционное обучение в средних специальных учебных заведениях как фактор обеспечения качества подготовки специалистов: дис. канд. пед. наук: 13.00.08 / Спицын В. А. – Волгоград, 2006. – 193 с.
4. Шуневич Б. Теоретичні основи дистанційного навчання: Навч. посібник, 2-е вид., доповнене / Б.Шуневич. – Львів: Вид-во ЛДУ БЖД, 2009. – 200 с.
5. Відділ дослідження і проектування навчального середовища ІТЗН АПН України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ime.edu.ua.net/nauk.html>.

6. Положення про дистанційне навчання [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0464-04> - Про затвердження Положення про дистанційне навчання МОН України; Наказ, Положення від 21.01.2004 № 40.

7. Що таке дистанційна освіта: як вона працює? [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://www.vsemisto.info/osvita/2355-sho-take-vysha-osvita-jak-vona-prazjuje>.

Данів Г.В, студентка Г-41 групи
географічного факультету
Пушкар О.І. к.г.н., викладач кафедри
географії та методики її навчання

ТЕРИТОРІАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ВВП КРАЇН СВІТУ

Мета статті: дослідити сучасні тенденції формування та розвитку ВВП країн світу.

На протязі усієї своєї історії людське суспільство постійно змінювалося. Змінювалися погляди, політичні, економічні та соціальні системи. В таких умовах виникла необхідність у формуванні системи показників, які б давали уявлення про стан таких систем та їх тенденції, що у свою чергу давало б можливість формувати кроки для їх регуляції. Одним із найпоширеніших показників, які дають уявлення про розвиток суспільних системи (таких як держави, їх союзи тощо) є валовий внутрішній продукт. Даний показник має глобальний характер, оскільки його оцінка здійснюється усіма країнами світу, хоча й існують регіональні особливості його розрахунку.

В межах економічної теорії під ВВП розуміють сукупну ринкову вартість кінцевої продукції та послуг, що вироблені резидентами країни за рік. Однак, для аналізу даного показника використовують два підходи. У випадку першого розглядають обсяг ВВП у поточних (фактичних) цінах - це так званий номінальний ВВП; другого - обсяг ВВП у цінах попереднього року або періоду, який прийнятий за базу порівняння - реальний ВВП. Окрім цього при оцінці реального ВВП враховується поправка на інфляцію.

На зміни обсягу ВВП має вплив ряд факторів. Їх набір є специфічним для кожного з вище вказаних видів ВВП. Так, на зміну номінального ВВП впливають зміни його фізичного обсягу і ціни на товари та послуги, тоді як на зміну реального - реальне зростання виробництва.

У 2017 році світовий ВВП становив 127,8 трлн. дол., що на 22,77% більше, ніж у 2013 році. В цілому по світі спостерігається тенденція до постійного зростання даного показника (рис. 1).